

TOMISLAV ZAJEC

SVINJE

VELIKA SCENA

PREMIJERA

– 11.12.2020. U 20:00

REDATELJ

– HRVOJE KORBAR

SCENOGRAFIJA, IZBOR KOSTIMA

I OBLIKOVANJE RASVJETE

– PAOLO TIŠLJARIĆ

OBLIKOVATELJICA

SCENSKOG POKRETA

– MATEA BILOSNIĆ

AUTOR I ADAPTACIJA

GLAZBENIH BROJEVA

– ŽARKO DRAGOJEVIĆ

VOKALNA SURADNICA /

ARANŽER

– INES TRIČKOVIĆ

SURADNICA SCENOGRAFA

– ANAMARIJA OBRADOVIĆ

IGRAJU

IBRU

– IZMIRA BRAUTOVIĆ

MALA IBRU

– MARIJA ŠEGVIĆ

INSPICIJENTICA

– IVANA LJEPOTICA

ZA POTREBE PREDSTAVE OBRADENE SU SKLADBE:

QUE SERA, SERA

– J. LIVINGSTON & R. EVANS

L'ULTIMA DILIGENZA DI RED ROCK

– E. MORRICONE

IL SILENZIO

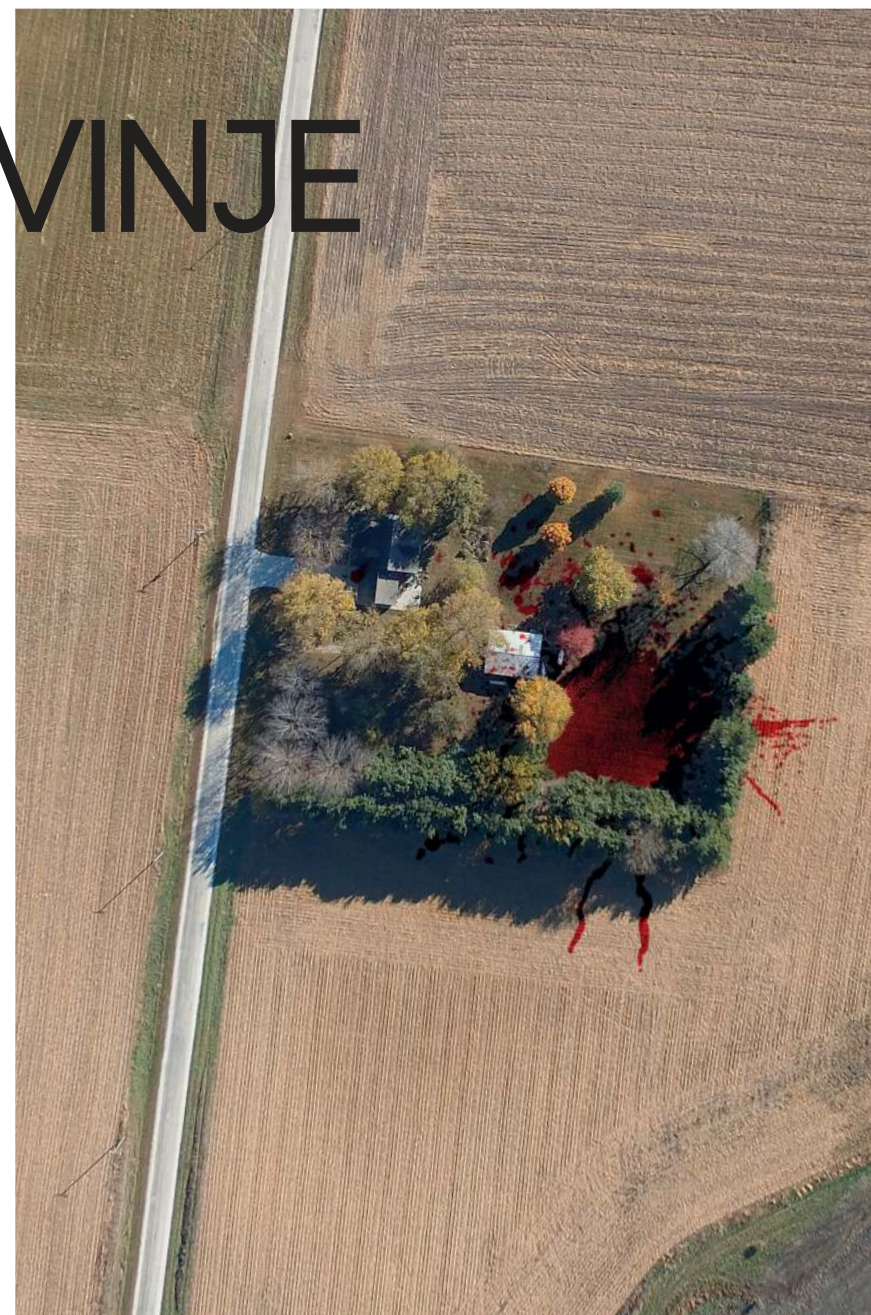
– N. ROSSO

CARNIVAL OF ANIMALS / THE DYING SWAN

– C. SAINT-SAËNS

SVINJE

KMD
KAZALIŠTE MARINA DRŽIĆA

AUTOR
TOMISLAV ZAJEC

REDATELJ
HRVOJE KORBAR

HRVOJE KORBAR: SVINJE I DRUŠTVO SPEKTAKLA

Dokle god će carstvo nužnosti ostati društvenim snom, sanjanje će ostati društvena nužnost. Spektakl je ružni san modernog društva u okovima, koje ne izražava ništa više od želje za spavanjem. Spektakl je čuvar tog sna (Debord, 1994)

Teško je odrediti je li simptomatičniji naslov ili podnaslov 'rane drame' Tomislava Zajeca "Svinje – mjuzikl iz života na farmi".

500 metara od naseljena mjesta, 1000 metara od turističkog mjesta, 200 metara od glavne prometnice i 300 metara od vodotoka – upravo tamo, u beckettovsku nigdinu, Tomislav Zajec smješta dvije sestre. Izolirana farma, koja u isto vrijeme može biti iza ugla i na samom kraju svijeta, svojevrsna je anti-utopija koja funkcionira poput lakmus-papira otuđenosti, kanibalističke želje za uspjehom i vječne spektakularizacije i estetizacije svakodnevnog života, svega na što obratimo pažnju. Njihova farma je heterotopija – prostor drugoga, prostor koji funkcionira izvan uhodanih tokova onog što smatramo stvarnošću.

Dvije sestre – Ibru, okarakterizirana kao autoritativna gospodarica, i Mala Ibru, nesigurna duša rastrgana u vječnoj potrazi za smislom, dane krute gojeći svinje na farmi jednako posvećeno kao što otimaju i ubijaju profesore iz grada koji se iznova pokazuju nedostatnima za dijapazon interesa mlađe sestre. Uhodano i veoma rutinizirano životarenje ritmično se razlaže kroz red "pjesme i plesa" i red "hladnokrvnih ubojstava" koja se odvijaju u pozadini, što naposljetku sačinjava groteskan i crnohumorni *perpetum mobile*.

Već na samom početku drame, monologom Antigone iz Sofoklove tragedije koji nemušto govori mala Ibru, Zajec postavlja svoju dramu u metateatralni i metatekstualni okvir, kojim se poigrava kroz cijelu dramom. Svijetom ovih dviju sestara jednako odzvanja pop-glazba, zlatno doba Hollywooda, Čajkovskijevi baleti, Beckettove okljaštrene i napuštene egzistencije, a kazalište ovom prigodom ne postaje metafora svijeta kao pozornice, već zamka iz koje se ne može pobjeći, *mise-en-abyme* koji sam sebe umnožava.

Sestre koje djeluju kao svojevrsni antipodi, istovremeno jedna drugoj bivaju i mučiteljice i spasiteljice te prokazuju kako zapravo jedna bez druge ne mogu. Kroz tu ideju neizdržive međuovisnosti, otvara se i perspektiva na nezaustavljivi konzumerizam koji je vječno u potrazi za nečim "većim", "boljim nego li je trenutno" kao i "talentiranijim" – a znamo kako ponude ima sve dok je prisutna i najmanja potražnja.

Sam slogan društva spektakla "Ono što se vidi dobro je, a ono što je dobro vidi se" – dokida mogućnost sestara za propitivanjem svijeta u kojem su zatvorene i s čije nepregledne pozornice nikada ne mogu sići. One zadaju pravila, kao što pravila i provode, proizvodeći tako prostor i vrijeme iz kojeg zapravo nema izlaza, u kojem je potrebno neprestano proizvoditi neku novu iluziju kako bi odagnali misli o tome da su njihove egzistencije u suštini – besmislene. Pakao više nisu drugi, već mi sami, zajedno sa svojim čežnjama, nadama i iluzijama od kojih ne možemo pobjeći.

U kontekstu u kojem je pojam "krize" već postao poštapalica ili u najmanju ruku trajno stanje, sestre nas podsjećaju kako nema toga što se ne može zaboraviti uz pokoju plesnu ili pjevačku točku, i ponešto konfeta za koje se više ni ne pitamo otkud padaju. Ne postoji društvo bez spektakla jer društvo je spektakl sebe samoga (Nancy, 2004). Spektakl nije samo kolekcija neživih slika, već društvene relacije između ljudi koji komuniciraju te slike, i neminovno je produkt realnosti.

Farma koja je njihov savršeno blatni svijet u malom, kreće pucati po šavovima u trenutku kad krmače krenu crkavati, jedan od profesora krene bježati, a vrt u kojem su zakopane sve njihove pogreške postane naprosto prenapučen. No spektakl se mora nastaviti, zar ne?